

Bára krotí rodinu

MILENA DURKOVÁ

FRAGMENT

Bára krotí rodinu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Milena Durková

Bára krotí rodinu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Bára
króti
roðinu

*Bára
krotí
rodinu*

MILENA DURKOVÁ

První

Špatná zpráva

Bára seděla doma na houpačce a odstrkovala se špičkou tenisky. Pršelo a sedět na zahradě asi nebylo moc chytré, jenže Báře Beránkové bylo úplně fuk, že brzy bude mokrá jako myš. Měla naprosto zkaženou náladu.

Mamka jí oznámila, že letos o prázdninách se nepojede na dovolenou. Ani na mrňavou, vůbec nikam. Řekla to jakoby nic a poslala Báru na zahradu pro kopr do omáčky.

Bára s takovým oznámením nepočítala a dočista ji ohromilo. A samozřejmě pro žádný kopr nešla a chtěla vědět, co se stalo.

Mamka se do vysvětlování nehrnula, protože zrovna něco hledala. Marně. Bára věděla, že právě teď by nebylo rozumné na ni vyjet, jak si to s tatškou představují, nechat ji celé prázdniny tvrdnout doma s bráškou Standou, nejhorším uličníkem ve škole i v celé ulici. Mamka prohrabávala jednu hromadu papírů za druhou a hledala svoje návrhy k ilustracím. Měly být brzy odevzdané do redakce, jenže se zdálo, že zmizely, a mamka si pro sebe rozčileně brblala.

Bářína mamka kreslila ilustrace do dětských knížek. Občas měla i výstavu, v nějaké kavárně nebo v dětském oddělení knihovny. Bára mamčiny obrázky zbožňovala. A obdivovala, protože už věděla, že kreslení a malování není jen zábava. Ale vůbec jí nešlo na rozum, jak

může být mamka takový lajdák. Jindy by jí Bára okamžitě pomohla založené návrhy hledat a určitě by je našla v nějakých deskách nebo zastrčené v knize. Ale dneska ne.

Šla na zahradu a mamce vůbec nepomohla.

Druhá

Hrozná zpráva

Bára přišla naschvál k večeri zmoklá, takže jí z vlasů kapalo nejprve na šunkové rolky a pak do koprovky. Jindy nebylo trucování její styl, mamka ani taťka ho totiž nebrali moc vážně. To byla jedna nevýhoda, když měl člověk rodiče s takzvaným smyslem pro humor: dělali si legraci i tehdy, kdy to naprosto nebylo vhodné.

Tohle ale byla neslýchaná věc, žádný vtípek... Navíc, proč to mamka oznamuje až po vysvědčení? Nejdřív ticho po pěšině, a potom takováhle pecka.

Mamka konečně objasnila, proč se nikam nejede.

Blíží se čtvrtletní splátka na auto.

Na podzim budou muset nechat spravit střechu, aby neměli na půdě rampouchy až k podlaze jako vloni. Hezky to vypadalo, ale domu to neprospělo, což je dodnes vidět na stropě v Bářině koupelně.

Za třetí...

Bára vrtěla hlavou, až jí z vlasů odletovaly kapky a kropily ostatní členy rodiny. Ona přece nemá na mysli žádnou luxusní dovolenou! Žádné přímořské středisko na Krétě nebo Paříž a Disneyland! Úplně by jí stačilo, kdyby jeli na pár dní pod stan. Nebo na vodu. Anebo obojí. Lodě si můžou někde půjčit. Spousta lidí má krásné lodě a vybavení, které používá jen týden v roce.

Mamka kroutila hlavou stejně jako Bára, i když jenom na sucho. Konečně řekla, že bohužel, ale ona musí být doma v každém případě, protože bude přes léto dávat soukromé hodiny kreslení a malování. Už má dva žáky a pět žákyň a doufá, že se přihlásí další zájemci.

Bára věděla, že jde-li o vydělávání peněz, nemá cenu se s rodiči dohadovat. Proto zmlkla a jen se tvářila naštvaně. A mamka do pauzy honem oznámila, že to dobré překvapení teprve přijde.

Potom zjevně čekala, až Bára spolkne, co má v puse, aby se samým štěstím nezakuckala.

„Teta Sylva se strejdou Aldou letí na dovolenou do Jižní Ameriky,“ oznámila mamka tak nadšeně, jako se by tam chystala s nimi. „Do Brazílie, do Paraguye a do Argentiny. Budou tam sedm týdnů, až skoro do konce prázdnin. Marcela s Ivoškem s nimi nepojedou. Budou totiž u nás!“

Mamka se na Báru zadívala a Báře bylo velice jasné, co od ní chce slyšet. A také že to chce slyšet hned.

Že má velkou radost z návštěvy a už se ani trochu nezlobí. Hurá, sláva, tralala!

Bára položila příbor. Smetla si z klína ubrousek a odstrčila židli. A koukla se na mamku přesně tak, jak si v té chvíli mamka zasloužila.

Třetí

Definice obludy

Bára uháněla po schodech nahoru do svého pokoje a bylo jí do breku. Jako by nestačilo, že bude celé prázdniny sedět doma jako pecka a v září na ni budou spolužáci koukat jako na mimoně z Marsu! Ještě navíc u nich bude sestřenice, s kterou si ani nerozumí! Vždyť jestli spolu za poslední rok promluvíly dvě věty, je to všechno!

Bára už si ani nepamatovala, kdy to s Marcelou začalo. Asi už když byly ještě mimina. Tedy skoro mimina, protože Marcela byla o sedm měsíců starší a chodila teď o třídu výš. Bára si dovedla představit, jak už jako nemluvněta sedí s Marcelou proti sobě na pískovišti a nechtějí tam spolu být. Tak to mezi nimi bylo dodneška. Ani na sebe nemusely být nevráživé, prostě šly jedna druhé z cesty. Příkladů rozdílností by se našlo víc, než na kolik se Báře chtělo vzpomínat. Bilion, trilion, zilion.

Kdyby Bára chtěla být spravedlivá (a proč by se namáhala, vždyť co je to za nápad, nacpat se k nim na celé prázdniny), kdyby náhodou chtěla, musela by uznat, že sestřenice Marcela žije v tak zvláštní rodině, že si to ona ani moc neumí představit. Mamka a teta Sylva byly sice sestry, ale kdo by to nevěděl, asi by to nepoznal.

Teta Sylva byla blond, i když ve skutečnosti byla černovláška jako mamka, a musela si odbarvovat i obočí a řasy malovat šedou řasenkou. Celý rok byla opálená, jako by se právě vrátila od moře nebo alespoň ze

solárka. Solárium měla doma, takže se mohla opalovat třeba každý den, což teta Sylva využívala. Bářina maminka naproti tomu tvrdila, že sluníčko škodí pleti, a dávala přednost tomu být i v létě bílá jako sýr. Tak tomu aspoň říkala teta Sylva a Bářině mamince přezdívala Hermelína.

Další rozdíl mezi Bářinou maminkou a tetou Sylvou spočíval v tom, že mamka si vzala Bářina tatínka a ten byl učitel češtiny a dějepisu a všichni dohromady i s bráškou Standou byli obyčejná rodina.

Teta Sylva si vzala strejdu Aldu a ten vlastnil dva hotely ve Švýcarsku a jeden na Mallorce, čtyři penziony v Čechách a čtvrtku televizní stanice. Spolu s Marcelou a s Ivošem byli samozřejmě také normální rodina, ale ještě navíc měli dům velký jako Bářina základka, s lesem a s rybníkem. Za lesem stál letištní hangár, protože strejda Alda sbíral stará auta. Teta Sylva měla doma hospodyní, která u nich přespávala, a teta nechodila nikam do práce. Říkala, že by sice pracovala moc ráda, jenže má tak bohatý společenský život, že by to prostě nestíhala. Navíc každou chvíli jezdí na nákupy do zahraničí a na to by z žádné pořádné práce nedostávala dovolenou.

Teta Sylva byla o rok starší než Bářina mamka, a tudíž věděla všechno líp. Vždycky když k nim přišla, něco nového mamce poradila. Jednou jí dokonce sama od sebe objednala do obýváku nové závěsy, protože ji ty staré dráždily, jelikož byly vyrudlé od sluníčka a při zatahování zadržávaly. Bára věděla, že teta Sylva mamce občas leze na nervy. Také věděla, že mamka říká, že teta Sylva za to, jak se chová, vlastně ani nemůže, protože z tolika peněz by asi zmagořil každý.

Bára dostávala od tety Sylvy dárky, jaké nikdo jiný z její třídy od svých tet nedostával. Značkové džíny a boty, lístky na nejdražší koncerty a k loňským Vánocům nový notebook, iPad i Smartphone v jednom balíčku. Bára věděla, že její tetu Sylvu by každý bral všemi deseti. Ale lehké to s ní nebylo, protože teta byla tak trochu nechápavá. Nedocházelo jí, že každý nechce být jako ona, nebo prostě nemůže. Například nedávno Bára vyslechla na zahradě rozhovor mezi ní a mamkou. Teta Sylva mamce říkala, že by si měla nechat odsát ten ošklivý tuk, co má na stehnech, protože to vypadá neatraktivně, a také by měla pomýšlet na plastickou operaci nosu, protože na něm má hrbol. Vzhledem k tomu, že měla na nose úplně stejný hrbolek jako její mamka, Bára brala poznámku osobně a byla na tetu Sylvu tak naštvaná, že ten večer odmítla pozvání do letního kina. Také se jí nelíbilo, že její teta mamce říká, že je tlustá. Bářina mamka totiž vůbec tlustá nebyla. Prostě jen nebyla tak

hubená jako teta Sylva. Jenže teta Sylva jedla jen to, co jí předepsal dietolog, a mamka na co měla chuť.

Její tatka se v pohodě bavil se strejdou Aldou, ale s tetou Sylvou mluvil, jen když se tomu nešlo vyhnout. A dělal o ní legrační poznámky. Jednou jí s Bárou dali pod stromček generálské prýmký v průsvitné krabičce. Takové ty honosné, s dlouhými střapci, opravdu pěkné. Jenže tetě to asi ani nedošlo.

Od tety Sylvy se odvozovala sestřenice Marcela. Teta Sylva o ní mluvila jako o géniovi, ale ona sama si naštěstí nemyslela, že je nejkrásnější a nejchytřejší na světě. To musela Bára uznat. Důvod, že si nerozuměly, spočíval v jiných věcech. Marcela byla například velká introvertka. Ale spoň vůči Báře byla hodně uzavřená. Nikdy jí neřekla, proč jí něco vadí, prostě ohrnula nos a dál byla ta závadná věc vzduch. A všechno si dělala po svém. Zřejmě jí ani nenapadlo, že by se mohla ohlížet na někoho jiného. Bára si občas říkala, že takové sobectví by si neuměla vymyslet, ani kdyby chtěla.

Naposledy se to projevilo, když se teta rozhodla, že u nich doma uspořádá klavírní recitál pro všechna děvčata, která chodí ke stejné vyučující jako Marcela. Bára si myslela, že teta chce zjistit, jestli někdo nehraje líp, ale nechala si to samozřejmě pro sebe. Zrovna však dostala od tety k Valentýnu hromadu kosmetiky, tak se nehodilo, aby se vmluvila.

U tety a strejdy stál klavír v oranžérii. Oranžérie byla velký prosklený přístavek u domu. Bára si vždycky myslela, že by to byla prima malá tělocvična, ale teta tam nechala postavit klavír a přes léto květináče s palmami a oleandry. Také tam původně byla voliéra, ale jen krátce, protože ptačí vriskání lezlo všem na nervy. Topení tam samozřejmě také bylo, jenže solární a občas se tam udělala pěkná zima, obzvlášť koncem února. Když Bára přišla, seděla tam řada holek v sukních a blůzkách a drkotala zuby jako o závod. Báře bylo známo, že v oranžérii bude jako v ledničce, a proto přišla v džínách a v roláku. Jak tam tak seděla s těmi zimomřivkami a čekala, až přijde na řadu, nemohla tomu ani uvěřit. Marcela se vůbec neukázala, až do konce, do poslední holky, která si při hraní div nedýchala na ruce. Nakonec pro ni teta došla.

Marcela se přišourala v tlustých papučích, na púl pusy pozdravila, vystrčila ruce z kožešinového ponča, něco zahrála a hned zase zmizela do tepla. Nejhorší na tom všem bylo, že teta Sylva jí za to chování nevy nadala. Naopak, když ostatní holky odešly domů, teta Báře sdělila, že

Marcelka měla náročný týden. A ještě dodala, že Bára se mohla obléct slušněji než do starých džín a vytahaného svetru jak pro hastroše.

Jasně, zato Marcela přišla ve večerní róbě!

Ne, takovou bytost prostě nešlo v pohodě snášet. Z představy, že se k nim Marcela nastěhuje na celých sedm týdnů, bylo Báře všelijak.

Dobře totiž věděla, že Marcela dovede pokazit, nač si vzpomene, a stačí jí k tomu jedno jediné slovo: STANDARD.

Podle jejího názoru muselo mít STANDARD absolutně všechno. Každá pitomost, i sponka na papír.

Když si Bára na to drsné slovo otevřela slovník, stálo tam: standard: ustálená, normální míra, stupeň jako základ hodnocení něčeho.

To určitě! Standard je prostě to, co se Marcele zamlouvá, a vůbec nic normálního.

Například Bářin pokoj, to Bára věděla, standard neměl. V jejích očích to byl chytře zabydlený pokoj, poskládaný z nábytku, který už se v domě jinač nevešel, a pyšníci se pár zajímavými kousky, například psacím stolem, který patřival jejímu dědovi, ale vypadávaly mu zásuvky. Byl to pokojík plný jejích výtvarných kreací a také sbírek, ze kterých jednou budou zajímavé výtvary. Samozřejmě někomu může připadat ubohé, že sbírá šišky a divné klacky z lesa a suší kytky. Ale tomu někomu to může být šumák, protože to není její pokoj.

Jenže Marcelin slavný STANDARD byl nakažlivý jako rýma. Kdykoliv totiž Marcela obrátila oči v sloup nad tím, jaká je tu na pár čtverečních metrech hromada věcí, Bára věděla, že i když Marcela brzy zmizí domů do svých sedmdesáti čtverečních metrů, které voní drahou kosmetikou, bude ji to ještě chvíli štvát, protože jí nebude tak dobře jako jindy. Nebude mít tajemný a útulný pokojík se spoustou zajímavého materiálu, který jen čeká, až bude mít čas. Bude to nepořádný pokoj holky, která má malé kapesné a hromadí nepotřebnosti. Ach jo!

No a teď tady měla Marcela bydlet. Mamka jí to přišla oznámit jako-by nic. Jen přes zavřené dveře.

Čtvrtá

Myši jsou v pohodě

Bára mlčela, jako by nebylo nic řečeno nebo jako by neslyšela. A samozřejmě si kreslila a četla a nenamáhala se uklízet nebo něco rovnat, to tak! Jenže mamka jí to druhý den připomněla, zrovna když chtěla jet na kole ke kámošce Kláře. Mamka řekla, že je to vyloučeno, protože je nejvyšší čas připravit se na návštěvu. Musí pro Marcelu vyklidit pár zásuvek, aby si tam mohla dát věci.

Bára tu nespravedlivost prostě nechápala. Nestačí, že jí teta Sylva s Marcelou ztrpčují život svými standardy, ještě má s Marcelou existovat na pár čtverečních metrech? Něco mamce odsekla, ale ta neměla čas se ani zlobit. Zazvonil totiž zrovna zvonek. Když se Bára koukla z okna, stála u vrat strejdova mercedeska a z ní se soukali Ivoš a Marcela.

Marcela se okamžitě rozhlédla a udělala otrávený obličej. Ivoš se rozběhl za Hurikánem, což byl jejich pes, kříženec dobrmana a labradora, a lítal za ním po zahradě. Marcela s Ivošem psa neměli, protože teta Sylva nesnášela zvířecí chlupy a nevěřila, že ne všichni psi pelichají po hrstech. Takže Hurikán byl asi to jediné, co Marcela s Ivošem doma neměli.

Teta Sylva měla nové vlasy. Měly stejnou barvu jako ty její staré blondáté, ale sahaly jí teď až do půlky zad. Za pouhé dva týdny jí nemohly takhle narůst, tak si je asi nechala nastavit. Teta se usmívala

a mávala na Báru do okna. Strejda Alda měl na pleši zelenou kšiltovku a vytahoval z kufru Marcelina a Ivošova zavazadla.

„Hele,“ ukázala Bára. „Těch tašek, jak na severní pól. Oni se sem snad stěhujou napořád.“

„Jdu je přivítat,“ odpověděla mamka. „A ty sebou mrskni s tím stěhováním!“

Báře nezbývalo než popadnout do náruče peřiny a honem je přesunout ke Standovi do pokojíku a potom udělat totéž s oblečením a nejn nutnějšími kreslicími potřebami.

Když Bára klopýtala s peřinami po chodbě, všimla si pootevřených dveří na půdu. Mamka je nechávala otevřené, aby tam sousedovic kočka mohla na myši, co lezly dovnitř po stěně domu po psím víně. Báru najednou napadlo, že se myši vlastně nebojí. Kdekdo si je oškliví, ale jí jsou celkem fuk. Tak Bára neodbočila do Standova pokojíku, nýbrž si nohou odstrčila nedovřené dveře na půdu a vyšla s náručí peřin po schodech.

Nebylo je samozřejmě ani kam položit. Bára nakonec usoudila, že nejméně se zašpiní na hromadě starých novin, a opatrně je tam složila. A rozhlédla se.

Na půdě bylo zaprášeno, no hrůza... Na podlaze byly roztroušené myši bobky a z trámů visely šedivé pavučiny. V rohu stál kbelík, protože střechou občas zatékalo. Jen občas a nikdo nevěděl, proč ne při každém dešti.

Bára hodila na peřiny starou deku, aby je při zametání nezaprášila, a popadla smeták, který tu měla mamka připravený už tři měsíce, protože už tak dlouho se chystala na půdě provést jarní úklid. Jenže teď nebude muset, protože Bára to udělá za ni. Jen si nejdřív přestěhuje svoje věci.

Bára seběhla dolů do prádelny pro velký koš na prádlo a uháněla k sobě do pokoje. Naházela do koše různé oblečení a utíkala s ním na půdu. Když se vracela pro zbytek a pro svůj skicář, zjistila, že Marcela už se nastěhovala. Seděla na posteli a její zavazadla zabírala skoro všechno volné místo na podlaze.

Marcela bulila a utírala si nos zmačkaným kapesníkem. Když uviděla Báru, ani se to nenamáhalo zakrýt. Na prázdniny u nich už očividně měla svůj názor.

Bára si uvědomila, že moc nechybí a bylo by jí sestřenky líto. Ale hned se vzpamatovala. Marcela jí bez jediného slova ukradla pokoj a ona ji snad ještě bude utěšovat!

„Já ti hned uvolním dvě zásuvky,“ oznámila. „Chceš radši ve skříni nebo v prádelníku? U prádelníku se líp otvírají, ale u skříně jsou větší.“

Marcela založila ruce na prsou.

„Nemusíš se namáhat,“ řekla a potáhla nosem. „Já půjdu bydlet k jedné kámošce. Čekám jenom, až zavolá.“

Báře ta nafoukaná odpověď skoro vyrazila řeč. Tak ona bez sebe-menší odmluvy vyklízí svůj vlastní pokoj, aby madam měla pohodlí, a ona jí řekne, že se nemusí namáhat!

Bára se nadechla a odpověděla úplně klidně:

„To je mi fuk. Já bych se na půdu stěhovala stejně, i kdybys tu nebyla. Je tam víc místa a taky klid od kluků.“

Z chodby se ozval rámus, který Bářina slova naprosto stvrzoval. Do pokoje vrazil Standa. Sice měl přísně nakázáno klepat, a také to připomínalo výrazné upozornění na dveřích, ale Bára ten nedostatek tentokrát přešla, protože v tomto pokoji momentálně už nebydlela. Ať si Marcela udělá svoje vlastní pravidla. Jestli to zvládne. Hned za Standou se přihnál Ivošek. V ruce držel plastický meč a na hlavě měl rohatou vikingskou helmu.

„My budeme bydlet na zahradě ve stanu!“ hulákal Standa a švihal Báře před nosem dřevěným mečem. „Taťka nám ho postaví!“

Kluci hopsali jako míče a hulákali jako indiáni.

„Tak mu s tím běžte pomoci,“ navrhla Bára, „protože až to na vás v noci spadne, aspoň budete vědět, jak to zase postavit.“

Celé rodině bylo známo, že žádný stan, který postavil jejich taťka, nestál ani den. Ale Ivošek to zřejmě nevěděl a Standa už to asi zapomněl.

„A kvůli blbýmu stanu nemusíte rvát jak na lesy,“ doporučila klukům Bára.

„Když budu já spát ve stanu, tak ty můžeš bydlet v mém pokoji,“ navrhl Báře velkoryse Standa. Ale tvářil se při tom, jako že má něco za lubem.

Bára se zasmála.

„Aby ti měl kdo krmit zvířata, vid'? Děkuju pěkně, já budu radši na půdě s myšma. Ty se o sebe staraj samy. A nesmrděj tak jako ten tvůj králík. Kdy jsi mu naposledy změnil podestýlku?“

Standa pochopil, že si sám na sebe nastražil pastičku, a s indiánským rykem vyběhl ze dveří. Ivoš v těsném závěsu.

Bára se po očku koukla po Marcelu. O těch myších to řekla schválně, aby udělala na Marcelu dojem. A udělala. Marcela se zhnuseně otrásla.

„Tak já jdu,“ oznámila Bára a zvedla plný prádelní koš. „Nebude ti doufám vadit,“ obrátila se ještě nonšalantně na vetřelkyni, „teda ještě než se jako odstěhuješ k té své kámošce... když si sem občas pro něco přijdu.“

„Jako doma,“ odpověděla Marcela lhostejně a už se na Báru nepodívala. Ťukala něco do mobilu.

Pátá

Já! Mééé!

Bára strávila na půdě skoro celé dopoledne a docela ji to bavilo. Ale-
spon měla co dělat a zapomněla, na kolik lidí má vztek. Postel si
udělala na staré matraci, když ji předem vyprášila na trávníku, a kolem
dokola rozvěsila na hřebíky v trámech vzorované záclony a závěsy. Byla
z toho taková docela zajímavá postel s nebesy. Na rezavý stojan na květi-
náče nalepila všechny barevné svíčky ze své sbírky a měla skvělý svícen.
Chyběl noční stolek, ale v hromadě krabic se našel docela zachovalý le-
penkový kufr. Bára ještě umyla střešní okénko, a jak prokouklo, vpadl
dovnitř pruh sluníčka.

K oknu si Bára postavila staříčkový malířský stojan. Chyběla mu sice
spodní část třetí nohy, ale tento nedostatek Bára hbitě vyřešila obráceným
květináčem. Když se ten květník snažila vyprostit z hromady harampádí
v koutě, objevila něco úžasného. Učiněný poklad! Bylo to staré zrcadlo
v dřevěném vyřezávaném rámu, vysoké skoro jako Bára. Věkem bylo už
dost kropenaté, ale ještě zrcadlilo. Bára ho opřela o stěnu naproti stojanu.
To se hodí, protože mamka říká, že umělec si má svůj výtvar vždýcky pro-
hlédnout v zrcadle. Bára ještě objevila vyřezávané kukačky s legračními
šiškami místo závaží a pověsila je na hřebík na trámu. Napadlo ji, že když
zatluče do trámů víc hřebíků, může si tam umístit další kuriozity. Proza-
tím pověsila malířskou paletu a svazek sušené levandule, který ještě voněl.

Na půdě to začalo vypadat praštěně a obydleně. Když ale Bára zjistila, že má rukávy bílého trička ucourané do černa, rozhodla se pro důkladnější úklid. Tak se zabrala do oprašování, zametání a leštění čistidlem na dřevěné podlahy, že ani nezaregistrovala, že na půdu přišla Marcela. Když si Bára všimla, že její sestřenice stojí přímo pod okénkem v kolmém proudu světla, leknutím nadskočila a upustila prachovku.

„Co tady děláš?“ vykoktala rozzlobeně.

„Tvoje mamka mě poslala, abych tě zavolala k obědu,“ odpověděla klidně Marcela.

Bára si pomyslela, že to je teda novinka, že Marcela je ochotná dělat poslíčka. Obvykle nedělala ani to, co jí nakázala její vlastní mamka. Báře bylo jasné, že Marcela přišla proto, že je zvědavá, co Bára na půdě tropí.

„Já myslela, že se stěhuješ k nějaký svý kámošce,“ řekla nesouhlasně.

Marcela se se zájmem rozhlížela.

„Možná zítra.“ Poodhrnula závěs a koukla se na Bářinu postel. Sebrala náhrdelník, který spadl z rohu zrcadla, a pověsila ho zpátky.

„Docela dobrý,“ oznámila.

„Podle tebe to tu zajisté nebude mít STANDARD,“ řekla jedovatě Bára a schválně to slovo zdůraznila. „Ale pro mě to bude super.“

Marcela neodpověděla a koukla se škvírou ve vikýři. Byl provizorně zatlučený prkny, protože okno bylo rozbité.

„Teta říkala, že máš jít hned,“ poručila a odešla.

Bára se rychle převlékla do čistého trička a došla si do koupelny umýt ruce. Nevýhoda byla, že na půdě nebyla voda ani proud. Pokud jde o elektrinu, může si natáhnout prodlužovačku ze zásuvky o patro níž, ale s vodou to bude horší. Nejspíš se bude muset spokojit se džbánem a umyvadlem jako v pravěku.

Oběd se podával v obýváku, protože ke kuchyňskému stolu by se všichni nevešli. Mamka upekla francouzské brambory a připravila mísu salátu se smetanovým dresinkem. Bára se posadila a nechala si od mamky naložit plný talíř. Francouzské brambory by mohla klidně jíst dvakrát týdně.

Zatímco se Bára cpala, a také si to po úklidu na půdě zasloužila, Marcela do jídla sotva dloubla. Bára se tím nevzrušovala, protože ji to vůbec nepřekvapovalo. Marcela jedla různé kraviny jako například syrové ryby, tedy sushi, a hospodyně u nich vařila jen snídani, protože

ostatní jídlo nechala teta doručovat z francouzské restaurace. A to skutečně nebyly staré dobré francouzské brambory se smaženou cibulkou.

Báru překvapilo úplně něco jiného. Nebo spíš rovnou šokovalo. Její mamka se totiž Marcelle úplně nepochopitelně vmlouvala.

„Tak to, Marcelko, aspoň zkus,“ prosila ji a přisunula jí mísu se salátem. Marcela se zatvářila, jako by jí mamka nabídla smažené housenky. Mamka jako by to neviděla. Navrhla Marcelle, ať jí sepiše seznam všech jídel, která ráda jí, aby se mamka napříště „orientovala“. Tak to mamka vážně řekla. Bára si pomyslela, že tímhle docílí nanejvýš toho, že přes prázdniny zbankrotují. Rychle dojedla a nepožádala o dovolení odejít od stolu. To se u nich muselo. Nikdo nesměl zmizet dřív, než ostatní položili příbory. Tentokrát se však mamka tak rmoutila nad tím, že Marcela se tváří jak hromádka neštěstí, že to Báře prošlo. Rychle se zvedla a položila špinavý talíř do dřezu. Jenže nebyla ani u dveří, když zaslechla:

„Marcelko, já vím, že to pro tebe není lehké, ale jestli ti to můžeme nějak zpříjemnit, musíš nám povědět jak. Nemusí to být hned, ale určitě na něco přijdeš.“

„To je dobrý, teto,“ odpověděla blahosklonně Marcela. Jako by Bářina mamka byla malé dítě, na které se musí mluvit pomalu a zřetelně.

A pak stejně znuděně a blahosklonně dodala:

„Jedině možná... Nemohla bych bydlet na půdě místo u Baruny? Je tam víc místa a taky klid.“

Bára zůstala stát jako solný sloup. Je tohle vůbec možné? Tohle nemůže být pravda!

Mamka o Bářině uklízacím projektu zatím nevěděla, a tak Marcela ten nápad honem rozmlouvala a vysvětlovala jí, že na půdě se deset let nesmejčilo a jediný, kdo tam chodí častěji než pro vánoční ozdoby, je sousedovic micka na myši. A Marcela opáčila, že to je omyl a ať se tam teta zajde podívat. Mamka se na Marcelu zadívala naprosto nechápavě, ale to už stála u stolu Bára.

„Aby bylo jasno!“ prohlásila. „Na půdě bydlím JÁ! JÁ jsem si to pomyslela první a JÁ jsem si to tam uklidila. Půda je MOJE a basta fidli!“

A s těmi slovy oddupala z kuchyně a zastavila se až nahore na půdě.

To by se někomu akorát hodilo!

Šestá

Na čí straně je mamka

Neuběhlo ani deset minut a na schodech na půdu se ozývaly kroky a hlasy.

Otevřely se dveře a vešla mamka. A za ní Marcela.

Bára vstala z postele, udělala obličej jako buldok před kousnutím a čekala. Byla připravená o půdu bojovat do posledního dechu. O každou píd' půdy.

Mamka se prošla kolem dokola, sem tam přejela prstem po oprášeném trámu nebo po rámu okna.

„Teda Báro,“ kroutila hlavou, „kdybych ti to poručila, tak se nedočkám.“

A Marcela řekla:

„Vidíš, Marcelko, sotva jsi přišla a jaký máš na Báru dobrý vliv.“

Bára zírala na svoji mamku a spalovala ji očima tak usilovně, že ani nepostřehla, jestli na to Marcela něco odpověděla. Proč jí musí mamka tak nadbíhat! A navíc na Bářin úkor!

Bára cítila, že jí začíná být zase do breku, ale ovládla se. Před Marcelou brečet nebude.

„Já jsem jen myslela,“ řekla Marcela tím svým líným rozmazleným tónem, „že tady bych nikomu nepřekážela.“

„Ale Marcelko, ty a Ivošek nám přece nepřekážíte,“ ujišťovala ji mamka.

Marcela hodila bradou k Báře.

„Jí překážím,“ žalovala. „Ať se teda nastěhuje zpátky do toho svého kamrlíku a já budu tady.“

„V naprosto žádném případě,“ odsekla Bára. „Já jsem tady doma a budu tady já! Ty se stejně stěhuješ ke kámošce, tak ti to na tu chvíli nestojí za to! A můj pokoj není žádný kamrlík!“

Marcela otočila hlavu a neodpověděla.

Mamka se na Báru nesouhlasně koukla a vykročila ke dveřím. Bára myslela, že mamka řekne, ať si to s Marcelou mezi sebou vyřeší samy, že je jí jedno, kdo kde bude spát, jen když nebudou hádanice, ale mamka zavolala přes rameno:

„Báro, prosím tě, pojď se mnou na slovíčko do atášku.“

Bára věnovala Marcele výmluvný pohled a šla. Věděla, že ji nepřesvědčí, protože to nejde, když jí to dělá naschvál. Ale s mamkou by mohla být rozumná řeč. Možná. Mamka bohužel bývala odjakživa přísnější na ni než na Marcelu. Vymlouvala se, že to tak musí být, protože výchovné požadavky může rodič mít jen na svoje děti a na žádné jiné. Teta Sylva to dělala přesně obráceně. Snažila se vychovávat všechny ostatní lidi, jen Marcelu ne.

Když Bára přišla do mamčiny kreslírny, viděla, že mamka našla kresby, které včera tak zoufale hledala. To byla dobrá zpráva.

Mamka si všimla, že Bára kouká na obrázky, a oznámila: „Musím je předělávat. Tedy půlku. Mají být na šířku.“

Bára přikývla. Obvykle byly všechny obrázky v dětských knížkách na výšku, ale čas od času se vyskytla neočekávaná výjimka. Mamka někdy kreslila i přes noc a druhý den ráno spala, takže Bára musela vypravit Standu do školy. Ale právě začínaly prázdniny a na nástěnce v mamčině atášku bylo přišpendlené její i Standovo vysvědčení. Jedno s vyznamenáním, její. Bára se rozhodla, že má nárok něco chtít.

„Mami,“ řekla neústupně, „proč nemůžu být na půdě já? Marcela tady stejně nechce být. Domlouvá si bydlení u nějaký kámošky.“

Mamka zvedla krabičku s barvami a foukla na ni, aby ji oprášila.

„Nesmysl,“ zavrtěla hlavou. „Slíbila jsem tetě Sylvě, že Marcela i Ivoš budou tady. O žádném bydlení u kamarádky nebyla řeč a ani bych jí nepustila. Jsem za ni přece zodpovědná.“

„Fajn, já jí to vyřídím,“ odsekla jedovatě Bára.

Mamka si povzddechla.

„Báro, prosím tě. Měj rozum.“